

## Τίτλος

Αστικές Συνέργειες: Χώρος, Πληροφορία, Διαμοιρασμός και Συλλογική Κινητικότητα

## Σύνοψη

Από τις απαρχές της πληροφορικής επανάστασης στη δεκαετία του 1950, το περιβάλλον μας γίνεται όλο και πιο διασυνδεδεμένο, πιο διαμοιρασμένο και πιο εξατομικευμένο. Συνεργαζόμαστε με περισσότερους ανθρώπους, μοιραζόμαστε πράγματα με άλλους, και μπορούμε και επιβάλλουμε τις προτιμήσεις μας σε αυτά τα πράγματα. Ωστόσο, όσο περισσότεροι από εμάς διευθύνουμε το περιβάλλον μας ψηφιακά, τόσο οι αντικρουόμενες ανάγκες και επιθυμίες μας καθιστούν τη συλλογική του χρήση ένα όλο και πιο σύνθετο, πολιτικής φύσης, ζήτημα, που η τεχνολογία από μόνη της δεν μπορεί να επιλύσει. Το Εργαστήριο Αστικών Συνεργιών (Urban Synergetics Lab) στο Πανεπιστήμιο της Βόρειας Καρολίνας στη Σάρλοτ (UNC Charlotte), μια συνεργασία ανάμεσα στα Κολλέγια Αρχιτεκτονικής και Τεχνών, και Υπολογιστικής και Πληροφορικής, επινοεί, σχεδιάζει και αναλύει συστήματα που επιτρέπουν τη σύνδεση ανθρώπων, αντικειμένων και τόπων συνεργατικά σε όλες τις κλίμακες και μελετά τον τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι συνεργάζονται μέσω αυτών των συστημάτων, μέσω αναλυτικών και πειραματικών μεθόδων. Σε αυτή την ομιλία, αντλώντας παραδείγματα από τρέχουσα έρευνα και διδασκαλία σε τεχνολογικά υποστηριζόμενα συμμετοχικά συστήματα κινητικότητας και μη, συζητώ θεμελιώδη όρια της κοινής χρήσης καθώς και μεθοδολογικές κατευθύνσεις για τη σχεδίαση, το σχεδιασμό και την ανάλυση συνεργατικών συστημάτων συλλογικής δράσης σε αρχιτεκτονικές, αστικές και τοπικές κλίμακες.

## Σύντομο βιογραφικό

Ο Δημήτρης Παπανικολάου, DDes, είναι αρχιτέκτων-μηχανικός, Επίκουρος Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Βόρειας Καρολίνας στη Charlotte (UNCC) με κοινή θέση ανάμεσα στη Σχολή Αρχιτεκτονικής και στο Τμήματος Λογισμικού και Πληροφοριακών Συστημάτων, και είναι ο ιδρυτής και διευθυντής του Εργαστηρίου Αστικής Συνεργατικής (Urban Synergetics Lab). Η έρευνα και διδασκαλία του διερευνούν το πώς η αυτοματοποίηση, πληροφοριακή ενίσχυση και ο διαμοιρασμός του δομημένου περιβάλλοντος επηρεάζουν την αντίληψή μας γι' αυτό, τη συλλογική του χρήση, και τις κοινωνικές μας αλληλεπιδράσεις μέσω αυτού, και το πως υπολογιστικές μέθοδοι μπορούν να χρησιμοποιηθούν για το σχεδιασμό αρχιτεκτονικών συνεργατικών συστημάτων με πιο προβλέψιμη συμπεριφορά. Τα ενδιαφέροντά του περιλαμβάνουν σχέση αρχιτεκτονικής και κυβερνητικής, την αλληλεπίδραση ανθρώπου-υπολογιστή, την πανταχού παρούσα πληροφορική, την υπολογιστικά υποστηριζόμενη συνεργασία, τα συστήματα υποστήριξης αποφάσεων, και τη μοντελοποίηση και προσομοίωση κυβερνο-φυσικών συστημάτων. Πριν από το UNCC, εργάστηκε στη Microsoft Research στο Redmond και στο MIT Media Lab, ενώ δίδαξε στα πανεπιστήμια NYU, MIT και Harvard. Στο MIT, ήταν βασικό μέλος της ομάδας Smart Cities που ανέπτυξε το MIT City Car, ένα σύστημα κοινόχρηστης κινητικότητας αυτόνομων ηλεκτρικών οχημάτων που χαρακτηρίστηκε από το περιοδικό TIME ως η καλύτερη εφεύρεση αυτοκίνησης του 2007. Η έρευνα του έχει δημοσιευτεί σε 34 άρθρα σε περιοδικά και κεφάλαια βιβλίων και έχει λάβει τιμητικές διεθνείς διακρίσεις όπως το βραβείο Buckminster Fuller Challenge, το Harvard's Deans' Design Challenge και το Knight Foundation Celebrate Charlotte Arts. Είναι κάτοχος διδακτορικού διπλώματος στο σχεδιασμό (DDes) από το Harvard University Graduate School of Design, μεταπτυχιακού τίτλου MSc in Media Arts and Sciences από το MIT Media Lab, μεταπτυχιακού τίτλου SMArchS in Design Computation από το MIT, School of Architecture and Planning, και διπλώματος Αρχιτέκτονα Μηχανικού από το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο.



<https://urbansynergeticslab.net>